

ÚNOR 1948

V letošním roce si připomínáme 37. výročí únorových událostí, které jsou neoddělitelně spojeny se jménem Klementa Gottwalda. Předpokladem vítězství bylo:

- a) dobytí politické moci dělnickou třídou vedenou KSČ
- b) zespolečenštění výrobních prostředků

Tyto myšlenky si připomínáme na prahu posledního roku 7. pětiletky a 40. výročí národně osvobozenického boje českého a slovenského lidu s osvobozením vlasti Sovětskou armádou.

Československo bylo osvobozeno jako republika lidově demokratická. O nezbytnosti socialistické výstavby rozhodl náš lid právě v únoru 1948.

Vítězství pracujícího lidu otevřelo před naší zemí nebývalé perspektivy jejího všestranného, politického, ekonomického, sociálního, kulturního i národního rozvoje.

Dynamický rozvoj ekonomiky upevnil postavení Československa jako průmyslově vyspělé země.

Smiřice se staly centrem zemědělské velkovýroby s mnoha významnými závody.

Byla odstraněna nezaměstnanost a odvěký sen pracujících o odstranění vykořisťování člověka člověkem se stal skutečností.

Celá dlouhá poválečná historie s odkazem Vítězného února nás zavazuje, abychom všichni odpovědně přistupovali k současným úkolům na pracovišti nebo volebním programu města s vědomím, že naše generace vede zápas za spravedlivou věc ve prospěch šťastné budoucnosti našeho lidu.

Josef Liška, ředitel ZŠ

Závazek ke 40. výročí osvobození

Poslední plenární zasedání MěstNV v roce 1984 se konalo 13. prosince a hodnotilo také socialistický závazek města, uzavřený na počest 40. výročí SNP.

Vždy je radostné hodnotit dobře vykonanou práci, splněné úkoly, než zdůvodňovat a hledat příčiny, proč ta a nebo ona akce splněna nebyla. A toto, mimo jediné stavby, je dnes možné zodpovědně říci o našem závazku, který byl ve všech ostatních oblastech bezesbytku splněn. Záměry a cíle v něm obsažené nebyly malé, vyžadovaly dobrou organizaci práce, včasné zajištění materiálů a hlavně přiložení ruky k dílu od našich občanů. Se svými závazky se čestně vypořádaly všechny organizace NF, závody, ale již ne všichni občané, přestože se svým poslancům dobrovolně zavázali.

Náš úspěch z dobrých výsledků je zkalen nízkou prostavěností na nejdůležitější akci – přístavbě učebnového pavilonu ZŠ. Proti uloženému úkolu nebyla splněna prostavěnost v částce 300.000 Kčs. Přestože zde byla řada problémů materiálových, nedostatků ze strany našeho generálního dodavatele i dodavatelů jiných, máme na neplnění hlavní podíl i my. V letních měsících, převážně při provádění vnitřních omítek, se nepodařilo zajistit dostatečný počet občanů – brigádníků, aby bylo možno intenzivně pracovat na spojovací části přístavby. Její nedokončení způsobilo problémy a škody, které vznikly letošními velkými mrazy, zavinilo zdržení některých vnitřních prací a podstatně ovlivnilo nesplnění úkolu. Tyto negativní jevy se projevují následně v tomto roce a ještě více zhorší nedobrou situaci v dokončení akce.

Stojíme na prahu roku, který je pro nás významný tím, že v něm oslavíme 40. výročí osvobození. Toto významné výročí zavazuje nás – občany Smiřic a Holohlav, slavné květnové dny přivítat v důstojném prostředí celého města. Touto skutečností je motivován i nový socialistický závazek letošního roku, který je podložen následujícími hodnotami brigádnických hodin:

občané podle poslaneckých obvodů	6.998 hod.
společenské a zájmové organizace NF	5.595 hod.
podniky a závody	4.880 hod.
org. NF ve vlastní zájmové činnosti	12.300 hod.
<u>úpravy a úklid okolí a prostranství závodů</u>	<u>5.162 hod.</u>
<u>celkem</u>	<u>34.935 hod.</u>

Z investičních akcí „Z“ bychom měli dokončit, a to v prvním pololetí roku, sběrnou druhotných surovin a zařízení uhelných skladů, do 31. 8. 1985 připravit učebnový pavilon pro nový školní rok 1985/86, zahájit další etapy kanalizační sítě v Holohlavech a po pečlivém zvážení a hlavně z ekonomického pohledu rozšířit prodejnu potravin u „Hradeckých“

Rekonstrukce ulice Školní v Holohlavech bude zajišťována dodavatelsky, i když pravděpodobně s požadavkem na některé brigádnické práce.

V neinvestiční části akce „Z“ to bude klubovna SSM v Holohlavech, úpravy tenisových dvorců, pokračování na výdlažbě chodníků, úpravy skladu MěstNV, rekonstrukce veřejného osvětlení, demolice přestárých objektů, dokončení úprav náměstí Míru a některé zvelebovací akce jednotlivých obvodů občanských výborů.

Uvedený výčet akcí je pouze ekonomická část našeho závazku. Jeho součástí je již tradičně dobře zpracovaný Jednotný plán kulturně výchovné činnosti, dále v něm jsou zakotveny úkoly z oblasti bytové politiky, kroniky, lidové knihovny, kina a sboru pro občanské záležitosti. Není zapomenuto na sběr druhotných surovin a pomoc občanů v zemědělství.

Takto připravený socialistický závazek „Občané svému městu“ bude předložen 26. února 1985 k projednání plenárnímu zasedání MěstNV. Záměry v něm jsou nemalé, ale splnitelné, a to za předpokladu, že se stane záležitostí nás všech.

Karel Kutil, předseda MěstNV

Vzpomínka

V letošním roce 40. výročí národně osvobozenického boje českého a slovenského lidu a osvobození vlasti Sovětskou armádou si připomínáme i nesmírné hrdinství a obětavost tří smičických spoluobčanů.

Jsou to příslušníci 1. čs. armádního sboru:

1. S. pplk. Michal G o s ť
2. S. Jurij Vasil D u n d a

a účastník Slovenského národního povstání

3. s. Tomáš D r o š č á k .

Jim patří poděkování a vzpomínka.

2 Buzuluku do Smiřic

je dlouhá a hrdinná cesta příslušníka 1. čs. armádního sboru, podplukovníka Michala Gostě, který již přes 30 let žije a bydlí v našem městě.

Narodil se 5. srpna 1915 v malé obci Izvor–Huta na okrese Svaljava v Zakarpatské oblasti sovětské Ukrajiny.

V rodině lesního dělníka vyrůstalo celkem 8 dětí, jimž zajišťovala skromnou obživu i maminka, která obhospodařovala drobná políčka.

Jako třináctiletý chlapec ukončil docházku do místní školy.

Sázel stromky v lese, pracoval jako nákupčí, v letech 1937–1939 absolvoval základní vojenskou službu u pěšího pluku ve Spišské Nové Vsi a v Levoči v hodnosti svobodníka. Poté se vrátil do rodné obce, kde se oženil a později také rychle rozhodl. Namísto narukování do fašistické maďarské armády zvolil v roce 1940 obtížnou cestu útěku do SSSR společně s dalšími 40 kamarády z rodné obce.

Šťastně prošli státní hranicí, která vedla po vrcholu zalesněného kopce Pikui a po setkání s vojenskou hlídkou na území SSSR se dostali do tábora Skojov. Přes Vinicu a Starobelsk se dostali až do Archangelska, kde pomáhali plnit úkoly válečného hospodářství.

Konečně nadešel okamžik rozhovoru se členy komise, kteří ho překvapili otázkou dalšího zařazení. Nerozpakoval se a řekl: „Chci bojovat proti Němcům kdekoliv.“ A jeho touha se mu brzy vyplnila.

Na území Sovětského svazu se vytvořila samostatná čs. vojenská jednotka. Soudruh Michal Gostě se po mnoha letech velmi dobře rozpomíná na ono zimní ráno, v němž s ještě větší chutí nastupoval do práce. Byl do ní zabrán natolik, že zapomněl jít i na shromaždiště a učinil tak teprve po násilném odtržení od práce brigádýrem.

Převzal nový stejnokroj, jídlo na cestu a s celým transportem se přemístili do Jercova, kde po zjištění celkového stavu a fyzických předpokladů byl zařazen do vlaku jedoucího do Buzuluku.

15. ledna 1943 uslyšel rázný hlas hlídky čs. praporu: „Buzuluk – vystupovat.“

Následovalo ubytování v místních kasárnách, přestrojení a tuhý vojenský výcvik. Za necelé dva měsíce, 8. března 1943, již podstupoval svou první velikou bitvu u Sokolova. Prapor statečně čelil soustředěným útokům obrovské přesily fašistických tanků. Ztráty na životech byly veliké. Němcům se po týdenních bojích přece jen podařilo prolomit frontu a vzniklou mezerou obchvátit Charkov.

Po boji byla čs. velením zorganizována poddůstojnická škola v obci Veseloje a po intenzivním výcviku byla jednotka opětovně zformována v brigádu a postupně se zúčastnila osvobozovacích bojů o Novochopersk a Kyjev po boku Sovětské armády.

To už bojoval desátník Gostě jako velitel družstva, kterému se podařilo uprostřed noci po náletu letadel překročit řeku Dněpr. Němci byli přelstěni postavením fingovaného mostu. Předmostí

Dněpru bylo v urputných bojích očištěno tak, že mohlo dojít k další přepravě pěchoty i tanků. Tak byly vytvořeny předpoklady k zahájení úspěšného útoku na Kyjev dne 6. listopadu 1943.

Bojovým úsilím a odhodláním vojáků vytvořil prapor klín ve směru na hlavní třídu Kreščatik. Dále postupovali jenom samopalníci. Město hořelo a v nastalém zmatku německé armády se podařilo našim vojákům zachránit mnoho cenného materiálu, který byl připraven na nákladovém nádraží. Do rána bylo zajato 5.000 Němců. Pochod brigády městem byl radostný. Byly to nezapomenutelné a neopakovatelné chvíle.

Naopak hrůzný obraz poskytovaly ústupové cesty Němců, jejichž technika byla napadena sovětskými stíhačkami a bombardéry. Jenom veliké buldozery mohly silnice uvolnit tak, aby po nich mohla projíždět zásobovací kolona.

Po krátkých přestávkách se stále postupovalo. Kombinované rotý dále pronásledovaly Němce. Směr postupu byl jasný. Rozrazit kruh německé obrany a rychle osvobodit Fastov a Bílou Cerkev.

To se také stalo po předchozí přepravě přes řeku a obsazení důležité vyvýšeniny. V jednom boji se mu podařilo včas založit kulomet mezi stromy a po palbě rozpráshit Němce a získat důležité schránky se střelivem. Jindy, při rychlém přemístění jednotky, se musel probíjet sám. Dlouho bloudil a shledání s rotou si uvědomil teprve při nadávce jejího velitele.

Zvláště nebezpečná situace se vyhroutila v okamžiku, kdy pěchota dorazila na určené místo bez těžkých zbraní. To se situace měnila z hodiny na hodinu. Slova stůj, halt se střídala v rychlém sledu a k vyjasnění situace došlo až o ranním rozbřesku. Stanoviště měnila své obránce.

Při pohybu černých teček na obzoru ve vzdálenosti 2.500 m si uvědomil přibližování nepřátelských tanků, které zničily kulomet i s obsluhou. Nebyla možnost se prostřílet ani ustupovat. To poznal, když se mu zavařila trvalým střelením samotná hlaveň. Uvědomil si, že musí nejdříve likvidovat pěchotu na tancích, z nichž jeden na něj najížděl a zastavil se před ním na 20 metrů. Ustupoval jsem, říká s. pplk. Gosť a uhýbal hlavní, pochopil jsem, že mě chtějí dostat živého. Teprve u stohu našel odhozený samopal s puškou. Tam se teprve nepřátelský tank otočil, což mu zachránilo život, i když k jednotce v lese to bylo dalších 700 m.

Po bojích v Kodáky byl s. Gosť převelen k náhradnímu pluku ke kulometné rotě k předávání zkušeností. V hodnosti četaře velel rotě.

V roce 1944 ukončil na čas bojovou činnost a odešel do Rjazaně do pěchotního učiliště maršála Vorošilova. Denní režim byl neúprosný do 23.00 hodin. Plných 16 hodin v bojové přípravě. Zařazena byla inženýrsko ženijní praxe s cvičným budováním zákopů, výcvik v poli a zaměstnání ve stanech.

15. září 1944 odjížděl znovu na frontu, aby se zúčastnil jako velitel rotý bojů o Duklu, kde byl při jednom útoku, asi 500 m od čs. státní hranice dne 6. října 1944, raněn. Střela zasáhla předloktí, potrhala břicho a prolétla pažbou samopalů. Ucítal prudkou bolest a v botách krev. První pomoci se mu dostalo na brigádní ošetrovně a později ve sborové nemocnici v Poljance.

V rekonvalescenci obdržel dovolenku, která mu umožnila po 5 letech jako prvnímu občanu po osvobození dědiny se podívat domů. Vyprávění nebralo konce, někdy malá odvaha mu nedovolila povědět všechno o svých nežijících přátelích.

Válečné tažení ukončil v Chustu, odkud byl přemístěn do Sniny a ve funkci mobilizačního komisaře prováděl odvody vojáků v městě Humenném.

Později byl přeložen do Popradu na velitelství náhradního pluku, dále do Batizovců–Svitu a Kroměříže. Oficiální konec války ho zastihl v Martině.

17. května 1945 už procházel Prahou, odkud byl rozmístěn k útvaru v hodnosti podporučíka do Mostu.

Dalšími městy jeho působení ve funkci důstojníka čs. armády bylo Kladno, Tábor a konečně v roce 1952 Račice. Od roku 1958 do roku 1972 působil v Jaroměři II – Josefově, odkud odešel do důchodu v hodnosti podplukovníka.

V září roku 1939 se oženil s Karolinou Hantavelovou, narozenou 22. května 1922 v téže obci Izvor–Huta. Radost trvala jenom krátce. S. Gost' 12. května 1940 přešel hranice, aby bojoval za osvobození republiky. Manželku Karolinu odvěkli fašisté na práci do Budapešti. Po prodělaném tyfovém onemocnění se vrátila v březnu 1945 domů. Od té doby provázela manžela ve všech bojích na našem území. V roce 1946 se jí narodila dcera Drahůška a v roce 1953 Soňa. Po ukončení péče o děti pracovala na různých místech a v různých funkcích. Nejdéle pak v závodě Tiba Černožice, kde její poctivá a dlouholetá práce byla oceněna medailí „Vzorného pracovníka v textilním průmyslu“.

S. Michal Gost' je nositelem nejvyšších řádů a vyznamenání za bojovou činnost:

1. Řád Rudé zástavy 1984 – arm. gen. Dzúr
2. Řád Rudé hvězdy – ministerstvo národní obrany
3. Čs. válečný kříž 1939 – za osvobození Kyjeva a uznání bojových zásluh, které získal v boji za osvobození Československé republiky z nepřátelského obsazení
4. Čs. medaili „Za chrabrost“ – za osobní statečnost před nepřítelem osvědčenou v boji za osvobození republiky – gen. Svoboda
5. Dukelská pamětní medaile za účast v bojích o Duklu – gen. Lomský
6. Vojenská pamětní medaile II. odboje
7. Medaile „Za zásluhy a ochranu vlasti“
8. Čestný odznak ČSPB
9. Pamětní medaile k 20. a 30. výročí osvobození ČSSR
10. Pamětní plaketu k 25. výročí bitvy u Sokolova od gen. Lomského

Dále je nositelem medaile SSSR, kterou mu udělila Rada ministra „Za účast ve Velké vlastenecké válce“, za vítězství nad Německem.

S. pplk. Gost' vykonal mnoho prospěšné práce i v poválečných letech socialistické výstavby. Svědčí o tom „Upomínkový list“ na uhelnou brigádu v letech 1947–48 od ROH Dolu Antonín Zápotocký na Kladně. Déle podal v armádě 2 zlepšovací návrhy, které byly s úspěchem realizovány.

Ani dnes nesložil ruce v klín. Pomáhá národnímu výboru v oblasti služeb a po mnoho let se aktivně účastní besed se žáky školy. Jako člen KSČ pravidelně navštěvuje schůze základní organizace.

V roce 40. výročí osvobození vlasti vzpomínáme současně i významného životního jubilea důstojníka Michala Gostě, smiřického občana. Ve zdraví se dožívá 70 let. Proto přicházíme s poděkováním a vzpomínkou.

Josef Liška, ředitel ZŠ

Po letech

Za skromným občanem Jurajem Vasilem Dundou, příslušníkem 1. čs. armádního sboru, jsem se vypravil do Zahradní ulice našeho města, kde bydlí v nově postaveném pěkném rodinném domku a dále pracuje na hospodářství Velkovýkrmen v Holohlavech.

Pochází z východního Slovenska, jeho rodištěm je obec Klenová v okrese Humenné, kde se narodil 25. dubna 1920, v rodině malorolníka a vyrůstal společně se třemi sestrami.

Po absolvování základní školy pracoval v lese jako dřevorubec a na drobných poličkách svého otce. Rodina se měla co ohánět, aby vychovala 4 děti.

Jako devatenáctiletý chlapec prožil okupaci hortyovskou maďarskou armádou, do níž také musel v roce 1941 narukovat. Po dobu jednoho roku získával základní vojenské dovednosti v útvaru horského pluku na území bývalé Podkarpatské Rusi.

V roce 1942 se účastnil frontového tažení na území Sovětského svazu a při ústupu v roce 1943 u města Ovruch na Ukrajině se mu podařilo z pracovního oddílu utéci.

Po válečných útrapách se dostal do Polska, kde celý oddíl v roce 1944 převzala Sovětská armáda. Stal se tak příslušníkem Svobodovy armády, s níž postupoval přes Dukelský průsmyk celým údolím smrti, dobýval města v Pováží, na Moravě a Českomoravské vrchovině. Válečná tažení ukončil v Praze jako průzkumník – automatčík v hodnosti desátníka čs. armády.

Prožil strastiplná utrpení. Po náhlém přepadu Němců jenom 4 vojáci přežili smrt svých velitelů: por. Rejcherta, kpt. Takáče a npor. Iže. Po jejich zastřelení se ujal sám velení jednoho z praporů při postupných útocích na likvidaci fašistických vetřelců. Při útoku v prostoru Svidníku, po výbuchu miny, byl zraněn a tlakovou vlnou mu byly roztrženy ušní bubínky.

Zničení fašistické armády a úplné osvobození ho hnalo dál do Prahy. Ani tam jeho vojenské povinnosti neskončily. Celé léto roku 1945 bojoval proti benderovcům na Slovensku ve svazku čs. armády se sídlem v Nitře.

Na podzim musel podstoupit operaci ruky jako následek utrpeného válečného zranění. Teprve v roce 1946 byl demobilizován a vrátil se do rodné obce jako nositel:

1. Čs. válečného kříže 1939, který mu udělil pplk. Ludvík Svoboda – číslo matriky 5822 – za uznání bojových zásluh získaných v boji za osvobození Československé republiky z nepřátelského obsazení.
2. Čs. vojenské medaile „Za chrabrost“, udělené za osobní statečnost před nepřítelem, osvědčenou v boji za osvobození Československé republiky.
3. Vojenské medaile „Za zásluhy II. stupně“, kterou mu udělil generál Ludvík Svoboda v roce 1946.
4. Dukelské pamětní medaile na paměť účasti v bojích u Dukly, z roku 1959 – generál Lomský.
5. Čestného odznaku za záslužnou funkcionářskou činnost ve Svazu protifašistických bojovníků – předseda OV SPB s. Hušek.
6. Pamětní plakety u příležitosti 50. výročí vzniku ČSR – ÚVNF.

Vysoce si váží ojedinělé pamětní medaile „Za vítězství nad fašismem ve Velké vlastenecké válce 1941–1945“, kterou obdržel od Rady ministrů SSSR s podpisem J. V. Stalina.

Soudruh Dunda v rozhovoru říká: „Nedělal jsem víc než jiní. Choval jsem se tak, jak by se choval každý jiný poctivý Čech nebo Slovák.“

Život mu uběhl v samé práci v továrně, na stavbě a v zemědělství. V roce 1951 nastoupil ve Smiřicích jako krmič na velkovýkrmně prasat. Největší jeho láskou dodnes zůstala práce na zahrádce a chov drobného hospodářského zvířectva.

Dne 9. listopadu 1946 se oženil s Annou Slivkaničovou, rodačkou ze stejné obce, která po dobu 39 let provází svého manžela a vychovala syna Juraje. Sama rovněž převzala za celoživotní práci v zemědělství vyznamenání „Vynikající pracovník socialistického zemědělství“ za mimořádné zásluhy o rozvoj zemědělské velkovýroby a odznak „Budovatel soc. zemědělství“ za vynikající zásluhy a budovatelské úsilí v boji za vysokou úroveň zemědělské velkovýroby.

Uvedený krátký příspěvek o životě, boji a práci našeho spoluobčana J. V. Dundy je příkladem boje proti fašismu a poděkováním za všechno, čím přispěl k osvobození naší vlasti a vytvoření mírového života v nové socialistické republice.

Josef Liška

Moje Kysuca

I když byla velmi chudá, dala život a dětství Tomáši Droščákovi, který s rodinou žije a bydlí 40 let ve Smiřicích. Naposledy ve vlastním nově upraveném rodinném domku v Nývltově ulici.

Kraj naplnil jeho srdce takovým množstvím utrpení, ale i krásy, že z nich čerpá zkušenosti po celý život.

Kysuca byla jedna z nejchudších oblastí a Tomáš, který se narodil 30. prosince 1912 ve Zborově nad Bystricou, na okrese Čadca, byl jedním ze 7 dětí malorolníka. Země byla nehostinná, urodily se jen brambory, oves a ječmen. A tak děti v rodině pomáhaly, jak se dalo.

Pastviny, kopce, háje, louky tvořily krajinné obrazy, které se měnily s příchodem ročních období.

Dnes Kysučané pracují v železárnách, na Ostravsku a v jiných městech naší krásné vlasti. Pro Droščákovu rodinu se stalo městem dalšího společného života naše město.

Tomáš Droščák navštěvoval do 14 let v rodné obci obecnou školu. Po ukončení školní docházky pracoval na různých místech při těžbě dřeva a výsadbě lesa. Ve svých 20 letech absolvoval v Žilině základní vojenskou službu v délce 18 měsíců u jezdeckého dělostřelectva, kde pečoval o přidělené koně.

Po návratu ke své práci v lese se později seznámil a oženil s Agnes Kocifajovou. Narodily se dvě dcery, které si táty mnoho neužily.

V roce 1940 se stává členem KSČ a v obci nepohodlným a pronásledovaným občanem, což pociťuje na svém těle hned v následujících letech. V prvních dnech měsíce srpna 1944 narukoval

do svazku čs. armády a v Ružomberoku byl přidělen ke speciálnímu oddílu motorového dělostřelectva.

V rozsáhlých bojích Slovenského národního povstání podstoupil svůj první boj s fašistickými okupanty v Tisovci. Po těžkém bombardování musela vojska ustoupit na Banskou Bystricu, která byla středem povstání.

Koncem listopadu 1944 byl voják Tomáš Droščák zajat a jako nepohodlný byl zařazen do zajateckého transportu s dalšími 700 účastníky SNP a absolvoval strastiplnou cestu přes Varnsdorf do německé Jeny, kde byl zařazen do pracovního oddílu ke zvládnutí zemědělských prací v roce 1945.

Při náletech se ukrýval v podzemí a při nedostatečných hygienických podmínkách jich mnoho zemřelo na úplavici, tyfus a zápal plic.

Když se přiblížila fronta k samotnému městu, podařilo se jim v nastalé panice uniknout. Dnem i nocí se snažili dostat z dosahu obušků fašistických vojáků.

V měsíci dubnu se ohlásila žaludeční choroba. Chtěl nechtěl musel zůstat v ošetření v německé nemocnici až do konce května 1945. Po propuštění následovala trnitá cesta domů vlakem, pěšky i náhodnými silničními prostředky, takže teprve 8. června 1945 se mu podařilo dostat domů do rodné obce na Kysuci.

Chuť k práci a čínorodý vztah k zemědělské výrobě ho odvádí hned na podzim 1945 do Čech a usazuje se ve Smiřicích–Zderazi. Práci nachází na státním statku, kde po celou dobu pracuje jako krmič a kočí.

Po 40 let odvádí poctivou práci při rozvoji zemědělské velkovýroby. Miluje koně a propaguje jezectví. V mládí se věnoval sportu, hrával kopanou. Trvale je členem ROH.

Vážíme si poctivé a dlouhodobé práce Tomáše Droščáka při upevňování soc. zemědělské výroby a krátkým příspěvkem si připomínáme jeho účast ve Slovenském národním povstání při příležitosti 40. výročí osvobození vlasti.

„V mysli se vracím do rodného kraje, vesničky a chalupy jako do lůna matčina. Slyším její hlas, kterým nás svolává ke stolu, vidím ji skloněnou nad mísou horkých brambor.“

Náš spoluobčan Tomáš Droščák po celý život žil s přírodou v nejtěsnějším svazku.

Ať ho v dalším životě provází jenom zdraví a spokojenost.

Josef Liška

ZPRAVODAJ – vydává MěNV ve Smiřicích. Povoleno rozhodnutím ONV, ze dne 3. 1. 1973, pod č.j. Kult.-tisk/14/72

Řídí a odpovídá redakční rada:

vedoucí – s. Liška

členové – s. J. Baudyšová, L. Bergman, V. Kopáč, B. Lukášek, V. Špryňarová, V. Štěpán, H. Štréglová, J. Voltr, K. Zemek

Toto číslo vyšlo v únoru 1985